

Chương 31

Lữ tiếp tục bẻ gãy thêm vài chiếc bút chì trên bàn làm việc trước khi nhấc điện thoại gọi văn phòng luật sư Barnes về việc giấy tờ ly dị giữa chàng và Miriam. Leibovitz, luật sư của Miriam là loại cáo già, Lữ không thể sơ xuất không đề phòng được. Ly dị như một cuộc chiến, mỗi bên cố gắng gây tổn thất cho địch thủ nhiều chừng nào tốt chừng đó. Lữ hiện tại đã có một tài sản khá lớn và chàng cần phải có luật sư giỏi để bảo vệ cho chàng.

Điều chàng không ngờ đến là Leibovitz đã chính thức cho chàng biết, vấn đề phân chia tài sản trong cuộc ly dị này là tài sản của Lữ kiếm được trong mấy năm qua, không phải là tài sản của Miriam, với trị giá tăng lên từ ngày nàng thừa hưởng gia tài của Don Lavitz đã lên đến hai mươi triệu, nhưng đây là của riêng nàng. Lữ không dính líu gì được vì bản ký kết trước ngày thành hôn, một điều kiện của ông già Don trước khi chịu gả Miriam cho chàng.

Ngược lại, tài sản kiếm được của Lữ từ ngày lấy Miriam là của hai người, không phải của riêng mình Lữ như chàng tưởng nhầm! Mặc dù tất cả là công khó của chàng. Miriam chỉ giúp chàng có credit để vay nhà bằng. Lữ bất giác thấy cơn giận ủa đến làm chàng sôi máu. Leibovitz đã thông báo cho chàng biết, hẳn sẽ đòi lấy cho Miriam đủ nửa số

những tài sản phần của Lữ trong VietCal Partnership. Điều đó có nghĩa Lữ sẽ phải bán gần hết những bất động sản của công ty để có tiền trả cho Miriam, hoặc sang tên lại cho Miriam một số những bất động sản đó, cho đủ đúng phân nửa phần của Miriam!

Lữ đã đi dò hỏi nhiều chỗ về việc kiếm luật sư lo vụ ly dị cho chàng và tất cả đều nói Barnes là luật sư danh tiếng và giỏi nhất tại miền Nam California. Điều đó có nghĩa Lữ sẽ tốn một số tiền lớn cho luật sư. Barnes hứa với chàng sẽ tìm đủ cách để giảm thiểu phần phải chia cho Miriam, ít chừng nào tốt chừng đó. Như lương tâm của một luật sư cho phép! Hẳn đã cười nói với chàng, như một sự tự chế nhạo và thích thú về sự mĩa mai khôi hài của câu nói.

Lữ đã nhìn James Barnes từ đầu đến chân để đánh giá con người hẳn và chàng thấy ngay Barnes là một kẻ thủ đoạn, nhiều gian xảo và có thể trở thành tàn nhẫn dễ dàng. Có lẽ đây là luật sư chàng cần phải có để đối phó với bọn luật sư của văn phòng Leibovitz, đánh hơi thấy yếu điểm của Lữ và nhao nhao như những con cá mập khát máu tìm cách ría rói tài sản gầy dựng bao nhiêu công lao của Lữ trong mấy năm qua. Chàng nói với Barnes:

- Anh nghĩ có cách nào để gộp chung tài sản của

Miriam trong việc phân chia tài sản được không?

Barnes lắc đầu:

- Khó lắm! Anh đã ký giấy ưng thuận trước khi cưới là tài sản của ai trước khi thành hôn là của riêng phần người đó. Không làm gì khác hơn được!

Lữ vặn lại:

- Nhưng ít nhất tôi cũng đã quản trị các tiệm ăn làm tăng giá trị của tài sản Miriam lên nhiều. Phần tăng giá trị đó phải tính là của chung chứ!

Barnes gật gù:

- Có thể! Tài sản của Miriam trước khi cưới là 16 triệu, bây giờ theo định giá của tôi phải hơn 20 triệu. Phần bốn triệu sai biệt đó ta có thể đưa lên bàn thương lượng được. Vấn đề là Leibovitz sẽ cãi rằng giá trị tài sản đó không tăng gì cả, nhưng tôi sẽ có cách!

Lữ hỏi:

- Còn những tài sản của công ty tôi hiện giờ. Anh nghĩ có cách nào để cãi rằng Miriam không có quyền đòi chia không?

Barnes trả lời:

- Vô ích! Tiền anh kiếm được sau khi cưới là của chung, anh không có cách nào chạy được. Chỉ có cách bớt đi thôi! Tôi có nghe anh nói, sau khi người hùn phần với anh chết, phần của người đó trong công ty được chia đều cho anh và một người hùn khác, phải không?

Lữ nói:

- Anh nói đúng! Theo thỏa thuận lúc đầu mới thành lập công ty của chúng tôi, phần

Chương 31

của Triệu Tôn, người chết, được chia đều cho Uyên và tôi. Nhưng giấy tờ cũng chưa xong hẳn. Anh hỏi điều này vì lý do gì?

Barnes cười lớn:

- Anh không nghĩ ra à! Anh không muốn chia tiền nhiều cho Miriam thì anh đừng nhận phần của Triệu Tôn để lại cho anh! Anh tìm cách nào để thỏa thuận ngầm với người partner của anh, cô Uyên gì đó, để cô ấy nhận hết phần của Triệu Tôn trong lúc này. Rồi vụ ly dị của anh xong xuôi anh với cô ấy tính toán lại với nhau!

Lữ hơi sững người nhưng chàng nhận ngay Barnes nói đúng. Hẳn quả đáng đồng tiền bát gạo. Luật sư giỏi có khác, hẳn nghĩ ra ngay những điều chàng không ngờ đến. Ít nhất hẳn cũng có thể bớt cho chàng được hai hay ba triệu không phải chia cho Miriam! Nhưng thế cũng chưa đủ! Lữ hỏi tiếp:

- Còn cách nào khác nữa để bớt số tài sản phải chi cho Miriam không?

Barnes nhìn vào mắt Lữ:

- Còn nhiều cách khác nữa! Chỉ có điều không được hợp pháp cho lắm! Tôi không có quyền chỉ dẫn cho anh làm điều phạm pháp.

Hắn nheo mắt cười đều:

- Lương tâm tôi cũng không cho phép! Anh cảm phiền anh Lữ ạ!

Lữ cũng cười lại:

- Anh nói thử tôi nghe! Cứ giả dụ như anh kể một chuyện người khác thôi,

không phải là chuyện ly dị của tôi!

Barnes hơi suy nghĩ một chút, sau cùng hẳn nói:

- Tôi có một thân chủ trước đây mấy năm cũng ở trong tình trạng như anh. Lão ta không muốn chia tiền cho cô vợ trẻ cảm sùng lên đầu lão. Hẳn đi Las Vegas đánh bạc, nường vài triệu phải bán hết sản nghiệp trả nợ. Dĩ nhiên khi ra tòa ly dị hẳn không còn một xu dính túi. Cô vợ tưởng được chia của sau cùng không được một cắc. Ly dị xong, lão kia lại tiền bạc rủng rinh như xưa. Tôi nghe nói lão ta dính dáng với bọn Mafia ở Las Vegas và chúng bày ra chuyện đánh bạc để chạy của cho lão này. Dĩ nhiên tôi không có ý khuyến khích anh làm như vậy!

Lữ gạt đầu:

- Anh nói đúng! Chuyện đó là chuyện phạm pháp. Tôi không có ý nghĩ làm những chuyện như thế!

Lữ thấy những lời giới thiệu về tên luật sư James Barnes này không phải không ngoa. Và hẳn xứng đáng với tiền thù lao hơn sáu trăm một giờ. Tiền nào của nấy! Barnes đã khơi mào cho Lữ bao nhiêu việc để bảo vệ tài sản của chàng. Chỉ vài câu chỉ dẫn của hẳn, Lữ đã tiết kiệm được mấy triệu đô la trong việc ly dị với Miriam! Tuy nhiên bớt được vài triệu đô la không phải chia cho Miriam có nghĩa chàng vẫn phải mất một phần tài sản trong vụ ly dị

này. Và Lữ không thể chấp nhận được. Lữ biết Miriam không cần tiền, nường không hề chú ý đến tiền bạc. Đòi chia tài sản theo lời khuyên của Leibovitz, tên luật sư già quý quyết bạn của bố nường, chẳng qua chỉ vì Miriam muốn trả thù chàng. Nường đã tìm đúng nhược điểm của Lữ để hành hạ chàng, để Lữ biết rằng cái giá của sự bỏ rơi nường, làm nường đau khổ là chàng sẽ phải mất rất nhiều tiền, mất một nửa phần tài sản chàng đã công khó tạo dựng. Và điều này Miriam đã tính quá đúng. Còn điều gì có thể làm Lữ giận dữ và điên cuồng hơn việc nhìn tên luật sư già cười đều đưa chàng bàn ước tính tài sản của Lữ và giấy đòi chia nửa phần tiền của Miriam ký!

Lữ thấy sự sai lầm của mình trong việc dồn Miriam đến chỗ đòi xin ly dị. Chàng đã quá lơ là và coi thường phản ứng của Miriam. Lữ muốn tự do vì quả thật chàng đã chán Miriam. Việc tạo dựng tài sản của chàng đã thành. Lữ không cần Miriam và vốn liếng của nường để làm ăn nữa. Ham muốn tình dục với Miriam đã trở thành nhạt nhẽo như ly nước lạnh để quên, như đôi giày mòn đế. Uyên mang lại cho chàng nhiều kích thích hơn với hấp dẫn của vụng trộm và chàng thấy cần phải lấy lại sự tự do của mình với Miriam. Lữ biết chàng cũng chẳng có gì để gọi là tình yêu

Chương 31

với Uyên, thú tình yêu hoa mỹ của sách vở và văn chương cải lương vẫn nhai nhai nói đến, chỉ có tình dục thuần túy.

Nhưng Uyên hơn Miriam nhiều lắm! Có lẽ đàn bà Á Châu nói chung, Việt Nam nói riêng không có sự cởi mở và hấp dẫn dục tình nhiều như đàn ba da trắng, nhưng như một định luật bù trừ, người đàn bà Á đông nào đã đa tình, đã nồng nhiệt trong dục tình, sự đa tình, sự nồng nhiệt của họ bỏ xa đàn bà da trắng rất nhiều. Sau những đêm ân ái với Uyên về. Lữ không còn hứng thú nào trong việc ăn nằm với Miriam và chàng thấy không thể kéo dài lâu hơn được. Chàng muốn có lại tự do cho chính chàng!

Và Lữ thấy mình hoàn toàn sai lầm. Ly dị với Miriam đem lại cho chàng nhiều tổn hại hơn chàng nghĩ. Làm Miriam đau khổ đến mức tìm cách trả thù chàng là một điều xuẩn ngốc, không tính toán đủ. Lữ cay đắng nhận thấy chàng đủ tài để đối phó với bất kỳ sự khó khăn nào trong việc làm ăn, trong sự tranh đấu giành giật với thế giới của đàn ông. Nhưng cách xử thế của chàng với đàn bà còn quá nhiều khuyết điểm! Lữ không tiên liệu được phản ứng của Miriam và chàng tự trách mình đã quá vội vàng trong việc này.

Không điều gì ngăn trở chàng tiếp tục ngoại tình với Uyên và với những người đàn bà chơi bởi khác. Chỉ

cần chàng khéo léo với Miriam hơn một chút, đối trá với Miriam một cách thận trọng hơn, không thối mác vợ vẫn về chuyện tại sao chàng phải tiếp tục sự đối trá này. Miriam có cần gì hơn là chàng tiếp tục dối nàng, để nàng tiếp tục đời sống vợ chồng với chàng, dù chỉ là một đời sống lạnh nhạt! Chàng đã không hiểu được điều đó và Lữ bực bội thấy mình phải trả giá đắt cho sự thiếu hiểu biết của mình.

Cơn giận dữ đến với Lữ mỗi lúc một tăng lên. Chàng thấy cần phải làm một điều gì cho hả giận, cho vơi sự tức tối với chính mình, với Miriam. Lữ nghĩ đến những bức hình chụp lên chàng và Uyên trước khách sạn Holiday Inn. Những bức hình đã thúc đẩy Miriam đòi ly dị ngay. Và chàng như một người không suy nghĩ, đã vội vàng đồng ý để giờ đây những tổn hại bắt đầu hiển hiện. Lữ nổi giận hơn nữa khi thấy mình như kẻ nhắm mắt chui vào tròng của đối phương đặt ra.

Kẻ muốn hại chàng chỉ xúc tiến việc chàng không sớm thì muộn cũng sẽ làm, nhưng cảm giác kẻ thù của mình đang khoái trá vì thấy kế hoạch thành công làm Lữ nổi điên. Chàng phải tìm ra ngay kẻ nào đã chủ mưu trong việc hại chàng để trừng trị. Lữ thấy dễ chịu đôi chút vì sự tức giận chính mình đã được hoán chuyển sang một kẻ thù khác. Nhưng chàng sẽ tìm ra ngay và hẳn sẽ

phải trả giá gấp trăm, gấp ngàn lần cho mưu toan ám hại chàng!